

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/8/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6613010746
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Ryant
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6613010746.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v trestnej veci proti obžalovanej U. O., pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 24. februára 2016, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Ryanta a sudcov JUDr. Alojza Palaja a JUDr. Slavojka Sendeckého, odvolanie obžalovanej U. O., proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 08.09.2015, sp.zn. 2T/16/2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovanej U. O. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Označeným rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 08.09.2015 sp.zn. 2T/16/2014 bola obžalovaná U. O. uznaná vinnou (spoločne s už právoplatne odsúdeným Y. U.) zo spáchania prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v období od 01.01.2012 do 25.03.2013 ako spoloční nájomcovia trojizbového bytu č. XX na 6. poschodí bytového domu na A. H.. XXXX/X v D., úmyselne poškodili časť interiéru tohto bytu tak, že nezisteným spôsobom poškodili vnútornú a vonkajšiu stranu vchodových dverí v oblasti zámku a závesu dverí, kde vytrhli drevené časti latovania, rozbili sklo na dvierkach kuchynskej linky a túto rozbili aj v časti priestoru na chladničku, v drevených dvierkach kuchynskej linky spôsobili diery po bodaní ostrým predmetom v hĺbke 1 cm a na kuchynskej linke poškodili aj zásuvky, v kúpeľni strhli obkladačky a vylúpili časť zrkadla, poškodili omietky tak, že ich strhli a spôsobili v nich diery, rozbili zásuvné dvere medzi izbami, pokrčili žalúzie na oknách, poškodili drevené podlahy v kuchyni a v obývacej izbe a to poškriabaním, odtrhli dvierka na práčke a rukoväť na plynovom sporáku, rozbili sklo na digestore, poškodili drevené garníže v dvoch izbách a spôsobili prasknutie dlažby na balkóne, pričom uvedeným konaním spôsobili majiteľke bytu P. P. O. škodu poškodením a zničením vecí v celkovej výške 1.917,85 €.

Za to obžalovanej uložil podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyroch mesiacov. Podľa § 49 ods.1 písm. a) Tr. zák. jej výkon takto uloženého trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods.1 Tr. zák. jej určil skúšobnú dobu v trvaní osemnásť mesiacov. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zároveň zrušil výrok o treste uložený obžalovanej U. O. rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota sp.zn. 11T/96/2013 zo dňa 28.01.2014, ktorým jej bol uložený pre prečin podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere jedného mesiaca s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 12 mesiacov. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podala včas, t.j. v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaná U. O., najskôr prostredníctvom faxu dňa 23.09.2015, ktoré odvolanie následne písomne zdôvodnila prostredníctvom svojej obhajkyne písomnými podaniami zo dňa 23.09.2015 a 28.12.2015. V dôvodoch odvolania argumentovala tým, že v konaní neboli rešpektované základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku (zásada prezumpcie neviny, pri ktorej sa nevyhnutne vyžaduje, aby vina bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s

najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal a že práve obžalovaný je skutočne osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek pochybností o tom, či sa obžalovaný stíhaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. Nepreukázaná vina má rovnakú hodnotu ako preukázaná nevina). Okrem toho napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho a neúplného posúdenia veci (neprihliadnutie na výpovede obžalovaných, tie súd vyhodnotil za neopodstatnené so snahou vyhnúť sa trestnej zodpovednosti, vyjadrenie obhajoby zo dňa 25.05.2015). Podľa odôvodnenia rozsudku okresného súdu mal tento za jednoznačne preukázané, že obžalovaní úmyselne poškodili časť interiéru bytu formou spolupáchateľstva a naplnili všetky znaky skutkovej podstaty prečinu poškodzovania cudzej veci. Nie je zistiteľné, na základe akých dôkazov súd dospel k tak jednoznačným záverom, pretože v konaní nebolo preukázané úmyselné zavinenie, to súd vyvodil výhradne z účelovej výpovede poškodenej a svedka G.. T. F.. Odvolateľka poukázala na zásadnú skutočnosť, ktorá sa vyžaduje v prípade trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., a to naplnenie subjektívnej stránky. Pri trestných činoch proti majetku sa striktno vyžaduje úmyselné zavinenie, ktoré v rámci konania preukázané nebolo, nie je zrejmé, z čoho ho vyvodil súd. V prípade ak nie sú naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu, nemožno hovoriť o trestnom čine. Ďalej zdôraznila, že zavinenie je vnútorný psychický stav páchatel'a k skutočnostiam tvoriacim trestný čin, je vybudovaný na dvoch zložkách, a to vedomostnej a vôľovej. V rámci konania v tejto veci nie je sporné, že obaja obžalovaní žili v byte poškodenej, dôkazom bola nájomná zmluva, na ktorú v rámci odôvodnenia poukázal i okresný súd, sporným nebolo ani to, že škoda skutočne vznikla, čo nepoprel obžalovaný U., na dôvažok toho s poškodenou uzatvoril dohodu, v rámci ktorej sa zaviazal vykonať opravy v rozsahu vzniknutých škôd. Predmetná dohoda však neprezumuje, že k poškodeniu veci došlo úmyselným konaním, rovnako neoznačuje osobu, ktorá škodu spôsobila, Obžalovaný U. doznal, že škoda vznikla, avšak z nebanlivosti. Predmetnú dohodu o vzniku škody však ona ani nepodpísala z dôvodu, že ju nespôsobila. Poškodená len dokazovala, že k vzniku škody došlo, nemožno však ustáliť, v akom rozsahu, tá v rámci výpovede sama uviedla, že nedisponuje fotodokumentáciou stavu bytu pred jeho odovzdaním do nájmu obžalovaným, čo robí vecne preskúmateľnou. Sama uznala, že parkety boli jemne poškrábané už pred odovzdaním bytu do nájmu obžalovaným. Ďalej pri výsluchu v prípravnom konaní, dňa 17.10.2013 uviedla, že v kuchyni bola popraskaná omietka asi meter kráť meter už pred uzatvorením nájomnej zmluvy s obžalovanými. Kuchyňa bytu teda nebola bezvadná a nemožno tak preukázať ani to, či bodná rana v kuchynskej linke nevznikla až po vyst'ahovaní sa obžalovaných. Odvolateľka preto vyslovila nesúhlas s odôvodnením napadnutého rozsudku, že byt bol pri uzavretí nájomnej zmluvy v decembri 2011 bez závad. Za nesporné možno považovať, že vzhľadom na uznanie v'ád bytu samotnou poškodenou je dostatočne preukázaným, že v prípade nájomnej zmluvy šlo len o šablónovitý typ zmluvy, ktorá nepopisovala skutočný stav bytu, čo jednoznačne vyplynulo z výpovede poškodenej, ktorá dokonca nedisponuje fotodokumentáciou stavu bytu pred jeho odovzdaním do prenájmu obžalovaným. Títo po zistení v'ád mali záujem od zmluvy odstúpiť. Poukázala i na rozpor v tvrdeniach poškodenej na hlavnom pojednávaní ohľadom nevedomosti o bezprostrednom nahlásení zistených porúch (v'ád) obžalovanými po prevzatí bytu (porucha toalety, netečúca teplá voda, opadnuté dlaždice vo WC), poškodená v prípravnom konaní sama vypovedala, že po nahlásení skutočne zistených porúch obžalovaných požiadala, aby nápravu zariadili oni, z dôvodu jej časovej zaneprázdnenosti, pričom servisný zásah bol vykonaný na ich podnet.

Ďalej odvolateľka odôvodnila, že v jej prípade nebolo ani len čiastočne preukázané, že škodu spôsobila, či už úmyselne, resp. z nebanlivosti, nebol produkovaný žiaden priamy, či nepriamy dôkaz, ktorý by zakladal jej konanie v trestnoprávnej rovine, napriek tomu bola uznaná vinnou. Bola len jednou z účastníkov nájomnej zmluvy a je to relevantné výhradne zo zodpovednostného hľadiska, s ohľadom náhrady škody, tú si poškodená uplatnila v civilnom konaní, kde obžalovaní ako nájomníci boli platobným rozkazom Okresného súdu Lučenec, zo dňa 03.01.2014 zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť poškodenej škodu vo výške 2.529,54 Eur s príslušenstvom. Hodným osobitého zreteľa bolo aj to, že vzhľadom na jej fyzickú stavbu tela, bolo objektívne nemožným, aby svojou silou dokázala spôsobiť škody, ktoré sú jej kladené za vinu, nemala žiadnu pohnútku k tomu, aby v byte spôsobila akúkoľvek úmyselnú škodu. Je matkou dvoch maloletých detí a len účastníčkou nájomného vzťahu bez akejkoľvek pohnútky spôsobiť v byte škodu. Nebola v jej prípade rešpektovaná zásada prezumpcie neviny a nebol predložený obžalobou žiadny dôkaz, ktorý by preukázal jej zavinenie. Preto mal súd prvého stupňa rozhodnúť v jej prospech. Záverom svojho odvolania krajskému súdu navrhla zrušenie napadnutého rozsudku v časti jej sa týkajúcej s tým, aby vo veci rozhodol sám a ju spod obžaloby oslobodil.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací z podnetu podaného odvolania obžalovanou v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým táto odvolateľka podala odvolanie a preskúmal tiež správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo. Mal na zreteli i svoju povinnosť v tom smere, že na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním obžalovanej vytykané prihliadol, ak by odôvodňovali podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovanej U. O. nebolo podané dôvodne.

Z pohľadu krajského súdu je nutné konštatovať, že skutkový stav ustálený prvostupňovým súdom v napadnutom rozsudku má oporu vo vykonaných dôkazoch, ktoré okresný súd vyhodnotil v súlade s požiadavkami § 2 ods. 12/ Tr. por. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd v súlade s požiadavkami ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä, ak si navzájom odporovali. Z tohto odôvodnenia je tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Krajský súd ďalej považuje za potrebné zdôrazniť, že súd prvého stupňa prejednávánemu prípadu venoval náležitú pozornosť. Na hlavnom pojednávaní dňa 19.05.2015 vykonal podrobné výsluchy obžalovanej a tiež už právoplatne odsúdeného Y. U., ďalej vykonal osobný výsluch svedkov G.. T. F., P.. P. O., na hlavnom pojednávaní 30.06.2015 vykonal opakovaný výsluch Y. U. a svedka H. A., pričom v zmysle § 269 Tr. por. prečítal i jednotlivé listinné dôkazy, a to najmä rozsudok totožného súdu sp.zn. 11T/96/2013, platobný rozkaz Okresného súdu Lučenec (č.l. 252), vyjadrenie obhajoby, správy na obžalovaných a odpis z registra trestov, týkajúci sa osoby U. O., pričom za splnenia procesných podmienok a na podklade § 268 ods. 2 Tr. por. prečítal aj obsah písomného znaleckého posudku (č.l. 79 až 110), ktorým bola ustálená výška spôsobenej škody na interiéri konkrétneho bytu majiteľky, P.. O.. Na podklade takto vykonaného dokazovania potom prvostupňový súd dospel nielen k správne skutkovému, ale i právne záveru v tom smere, že obžalovaná U. O. spoločným konaním s už právoplatne odsúdeným Y. U. zničili a poškodili cudziu vec a spôsobili tak na cudzom majetku malú škodu.

V reakcii na odvolacie námietky obžalovanej sa žiada z pohľadu krajského súdu zdôrazniť, že prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne hodnotil všetky vykonané dôkazy, zadovážené a zadokumentované v obsahu trestného spisu, dôkazy, ktoré boli vykonané výsluchmi jednotlivých svedkov a obžalovaných, pričom prvostupňový súd podrobne zdôvodnil, na podklade ktorých dôkazov neuveril obhajobe obžalovanej O., ktorú považoval za účelovú, v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za spáchanie stíhaného skutku. Túto argumentáciu si krajský súd v plnom rozsahu osvojil (strany 7 a 8 napadnutého rozsudku) a bolo by nadbytočné ju v tomto rozhodnutí znovu opakovať. Pokiaľ obžalovaná v odvolaní argumentovala v súhrne najmä tým, že jej vôbec, a to žiadnym z dôkazov nebol preukázaný úmysel poškodiť zariadenie bytu v stíhanom rozsahu, v tejto súvislosti krajský súd poukazuje primárne na obsah jej predchádzajúceho odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 28.01.2014 sp.zn. 11T/96/2013, keď zo skutkovej vety tohto rozsudku je zistiteľné, že aj v tomto prípade spoločne s Y. U. poškodili interiér bytu, ktorý mali v prenájme od 18.01.2011 do 01.10.2011. Teda v teraz súdenom prípade minimálne vedela, že svojím konaním spoločne s Y. U. môže porušiť záujem chránený Trestným zákonom, predpokladaný ust. § 245 Tr. zák. Konkrétny prečin teda spáchala v nepriamom úmysle, a to v zmysle § 15 písm. b) Tr. zák. Kto z obžalovaných, či už U. O. alebo Y. U. poškodil interiér prenajatého bytu vlastníčky P.. O. jednotlivito a v akom rozsahu, je z hľadiska posúdenia zavinenia odvolateľky irelevantné, pretože stíhaný prečin obaja spáchali formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zák. Ani krajský súd vo veci nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by výpoveď poškodenej P.. P. O. či už v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom akýmkoľvek spôsobom spochybňovala. Vo veci začala konať na podklade sťažností susedov jej bytu, z ktorého bolo počuť neprimeraný hluk, rozbíjanie skla a pod. Keďže Y. U. ani po urgencii opravy v byte nevykonal, podala trestné oznámenie, ku ktorému priložila aj fotodokumentáciu z jednotlivých poškodení interiéru a zariadenia bytu.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Podľa ods. 4 citovaného ustanovenia pri určovaní druhu trestu a jeho výmery

súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pokiaľ ide o uložený trest obžalovanej, žiada sa z pohľadu krajského súdu pripomenúť, že Trestný zákon v sankcii ust. § 245 ods. 1 Tr. zák. umožňuje jeho páchatel'ovi uloženie trestu odňatia slobody v sadzbe až na jeden rok. V súlade so stavom veci zistil prvostupňový súd na strane obžalovanej jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák. (viedla pred spáchaním trestného činu riadny život, pričom na konkrétne odsúdenie, zakladajúce povinnosť ukladať súhrnný trest, nebolo možné prihliadnuť) a na druhej strane zistil jednu okolnosť, ktorá jej priťažovala, a to v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák. (bol jej ukladaný súhrnný trest za dva trestné činy). Uložil jej súhrnný trest odňatia slobody v prvej polovici trestnej sadzby, ktorý aj krajský súd považuje za primeraný všetkým okolnostiam prípadu. Uložený trest odňatia slobody obžalovanej podmiennečne odložil s určením skúšobnej doby na 18 mesiacov, ani v tejto súvislosti okresný súd nepochybil, pričom krajský súd zvýrazňuje skutočnosť, že ide skôr o mierny trest, ktorý musí byť pre obžalovanú dostatočným ponaučením, aby sa v budúcnosti vyhla akémukoľvek protiprávnemu konaniu, v opačnom prípade by mohla byť postihnutá súdom už nepochybné prísnejšie. V súlade so zákonom okresný súd pri ukladaní súhrnného trestu zároveň zrušil konkrétny výrok o treste uložený obžalovanej rozsudkom totožného súdu zo dňa 28.01.2014 sp.zn. 11T/96/2013 a taktiež všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. V tejto súvislosti v plnom rozsahu rešpektoval obsah ust. § 42 ods. 2 Tr. zák.

S poukazom na vyššie uvedené, krajský súd odvolanie obžalovanej, považujúc ho v celom rozsahu za nedôvodne podané, zamietol postupom podľa § 319 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.